

Arrest

nr. 60 130 van 21 april 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 25 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 februari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van attaché B. DIERICKX, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam op 7 september 2010 toe op Belgisch grondgebied en diende op 8 september 2010 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 2 februari 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker werd hiervan per aangetekend schrijven d.d. 3 februari 2011 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing welke luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Roma afkomstig uit Cërmjan (gemeente Gjakovë) en bent u Kosovaars staatsburger. Tijdens de oorlog in Kosovo werd uw echtgenote H.(...) G.(...), toen ze water ging halen, vermoord door uw Albanese buur A.(...) P.(...). U vluchtte diezelfde dag naar Montenegro, terwijl uw zoon B.(...) K.(...) (O.V. 6.677.773) door de Albanese burens gedurende vijf dagen werd opgesloten. In Montenegro verbleef u bij familie in Podgorica. U ondernam in Montenegro geen stappen om de moord op uw echtgenote aan te klagen aangezien u niet wist waar u hiervoor terecht kon. Na vier jaar vond u uw zoon Kamer terug in Tuz. Jullie woonden in Montenegro niet op dezelfde plaats. U had in Montenegro geen concrete problemen maar voelde zich daar ongewenst en vond er moeilijk werk. Uw hele familie verblijft in Europa en u besloot naar België te vluchten, waar u op 8 september 2010 asiel aanvraag. Na uw aankomst in België vond u per toeval uw zoon Kamer terug, van wie u niet wist dat deze zich sinds twee weken ook in België bevond. U wenst niet naar Kosovo terug te keren aangezien uw echtgenote daar vermoord werd en u vreest er zelf ook vermoord te zullen worden.

Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: een kopie van uw oude Servische identiteitskaart, uitgereikt op 17 april 2001 te Gjakovë; uw Servische geboorteakte, uitgereikt op 18 februari 2010 te Jagodina; uw Kosovaarse geboorteakte, uitgereikt op 3 september 2010 te Gjakovë; uw Servische nationaliteitsakte, uitgereikt op 18 februari 2010 te Jagodina; en een Servische brief d.d. 12 augustus 2010 waarmee uw zoon K.(...) zijn nieuwe elektronische Servische identiteitskaart ontving.

B. Motivering

Na grondig onderzoek van de door u aangehaalde feiten alsook van de concrete en actuele situatie in uw land van herkomst, dient te worden besloten dat ik u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan toekennen. U bent er immers niet in geslaagd om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde Kosovo, het land waarvan u de nationaliteit heeft en waar u tot het einde van de Kosovo-oorlog woonde, verlaten te hebben ten gevolge van de oorlog en meerbepaald de dood van uw echtgenote (CGVS 15/12/2010, p. 2, 7, 8; CGVS 18/01/2011, p. 2). Er dient echter gewezen te worden op enkele tegenstrijdigheden tussen uw eigen opeenvolgende verklaringen enerzijds en tussen uw verklaringen en deze van uw zoon K.(...) anderzijds, die uw algemene geloofwaardigheid ernstig op de helling zetten. Zo verklaarde u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal op 15 december 2010 dat u, nadat uw echtgenote in Kosovo was vermoord, nog een jaar samen met K.(...) en uw andere zonen in Cërmjan zou zijn gebleven, waarna u samen met Kamer naar Montenegro zou zijn gevlucht (CGVS 15/12/2010 p. 3, 7, 8, 9). Tijdens uw gehoor op 18 januari 2011 verklaarde u evenwel dat u nog dezelfde dag dat uw echtgenote werd gedood, alleen naar Montenegro vluchtte en dat u Kamer pas vier jaar later terugzag in Montenegro (CGVS 18/1/2011, p. 2, 3, 4). Uw zoon K.(...) stelde echter dat u al gevlucht was voordat uw echtgenote werd vermoord (CGVS K.(...), p. 9-10). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde u dan weer dat u na de dood van uw echtgenote twee jaar op straat geleefd zou hebben om uiteindelijk naar Montenegro te vluchten (vragenlijst CGVS ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Voorts verklaarde u op 15 december 2010 dat u na uw vlucht uit Kosovo met uw zoon K.(...) in Montenegro steeds met Kamer had gewoond bij familieleden (CGVS 15/12/2010, p. 3, 7, 9). Op 18 januari 2011 stelde u echter dat u in Montenegro nooit met K.(...) had samengewoond en dat u deze pas vier jaar na uw vlucht toevallig tegenkwam in Montenegro (CGVS 18/1/2011, p. 3, 4). Bovenstaande tegenstrijdigheden zetten uw algemene geloofwaardigheid en de omstandigheden van uw vlucht uit Kosovo ernstig op de helling.

Wat er ook van zij, er dient gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal waaruit blijkt dat de situatie van 1999 niet langer actueel is en dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapend conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf. Uit continue directe contacten tijdens de missie, maar ook erna, met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Gjakovë in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn. De veiligheidssituatie wordt actueel over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo. Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich

etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en –middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009). Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden. Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er actueel niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten. Gelet op voorgaande is uw actuele vrees bij terugkeer naar Kosovo vermoord te zullen worden door Albanezen (CGVS 18/1/2011, p. 5) geheel hypothetisch en geenszins gesteund op objectieve feiten.

Uit de informatie blijkt verder dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. EULEX en de KP garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR. Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelijkten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken.

Volledigheidshalve kan in verband met Kosovo nog worden toegevoegd dat de informatie van het Commissariaat-generaal wel aantoonde dat heel wat Roma zich in Kosovo in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Echter, deze situatie het gevolg is van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol). Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is evenwel gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft ook Kosovo een antidiscriminatiewet die discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Bijkomend merk ik nog op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld.

Gelet op al het voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Volledigheidshalve kan er tot slot op gewezen worden dat u sinds het einde van de Kosovo-oorlog tot uw komst naar België in september 2010 in Montenegro verbleef, zonder ooit stappen te ondernemen om uw verblijf te legaliseren (CGVS 15/12/2010, p. 7; CGVS 18/1/2011, p. 4). U heeft geen elementen aangebracht waaruit zou kunnen blijken dat u Montenegro heeft verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde immers in Montenegro nooit echt concrete problemen te hebben gekend, maar Montenegro enkel te hebben verlaten omdat u er moeilijk werk vond en omdat uw hele familie in België en Europa verblijft (CGVS 18/1/2011, p. 3, 5).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in kopie als bijlage bij uw administratief dossier gevoegd.

De door u neergelegde documenten wijzigen niets aan bovenstaande bevindingen daar zij louter uw identiteit en uw herkomst uit Kosovo aantonen, die in deze beslissing niet ter discussie staan.

Hier dient nog aan te worden toegevoegd dat ik ook inzake de asielaanvraag van uw zoon B.(...) K.(...) (O.V. 6.677.773) heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig 'middel' de schending aan van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet). Omdat zijn vrijheid, zijn leven en zijn fysieke integriteit in gevaar zijn en omdat hij tot het zigeunerras behoort wat systematisch wordt vervolgd in zijn land van herkomst en de autoriteiten deze mensen niet willen helpen, beweert verzoeker onder het Vluchtelingenverdrag te vallen. Volgens verzoeker zijn de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen het interview van verzoeker en zijn familieleden te wijten aan het feit dat verzoeker en zijn zoon totaal ongeschoold zijn en geen inzicht hebben in tijd en ruimte. De Raad dient deze gegevens, aldus verzoeker, in overweging te nemen. De politie is in gebreke gebleven om bescherming te bieden aan verzoeker en uit recente rapporten blijkt nog steeds, zo stelt verzoeker, dat Roma aan discriminatie en vervolging blootstaan en geen rechten hebben.

Verzoeker vervolgt met de stelling dat hij minstens onder de definitie van de subsidiaire bescherming valt omdat hij een reëel risico loopt op ernstige schade. Verzoeker wijst erop dat artikel 3 van het EVRM speelt en onder Albanen de haat jegens minderheden nog steeds aanwezig is en er dagelijks Roma worden vermoord op straat.

2.2. De nood aan bescherming geboden door de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet moet getoetst worden ten aanzien van het land van herkomst, *i.e.* het land of de landen van de nationaliteit of, voor staatlozen, ten aanzien van het land van de vroegere gewone verblijfplaats. Dit vloeit voort uit respectievelijk artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), en artikel 2, e) en k) van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (Kwalificatierichtlijn). Uit de gegevens van het administratief dossier kan worden afgeleid dat verzoeker de Kosovaarse nationaliteit heeft (stuk 9, Documenten, UNMIK-geboorteakte). De beoordeling van zijn asielaanvraag dient bijgevolg te gebeuren ten aanzien van Kosovo.

2.3. Een algemene bewering volstaat niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Verzoekers blote beweringen dat hij wel degelijk onder het Vluchtelingenverdrag valt omdat hij tot het zigeunerras behoort dat systematisch wordt vervolgd, de autoriteiten hem in zijn land van herkomst niet willen helpen en dat uit recente rapporten blijkt dat Roma nog steeds aan discriminatie en vervolging blootstaan vormen geen bewijs dat zijn vrees voor vervolging gegrond is. Ook zijn affirmatie dat de haat jegens minderheden onder Albanezen nog steeds aanwezig is en er dagelijks Roma worden vermoord op straat volstaat niet om een reëel risico op ernstige schade aannemelijk te maken. De vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient in concreto te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Verzoekers beweringen zijn overigens niet bij machte de vaststellingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te weerleggen die gestoeld zijn op de objectieve informatie die aan het administratief dossier werd toegevoegd waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor minderheden sedert het eind van de oorlog in Kosovo gevoelig zijn verbeterd (stuk 10, Landeninformatie).

2.4. In het kader van de asielprocedure draagt de asielzoeker een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker wat de feiten betreft die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 27 september 2006, nr. 162.792). Zelfs van personen met een geringe opleiding mag verwacht worden dat zij omtrent belangrijke feiten in hun leven, die de essentie uitmaken van hun asielaanvraag, voldoende coherente en duidelijke informatie kunnen geven (RvS 27 april 2000, nr. 86.933). Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op de vraag wanneer hij vanuit Kosovo naar Montenegro vertrok en of dit al dan niet in het gezelschap van zijn zoon K. gebeurde, aanvankelijk antwoordde dat hij in Kosovo gewoond heeft tot de oorlog, toen zijn vrouw werd vermoord en dan vertrokken is naar Montenegro samen met zijn zoon K. en daar altijd samen met hem heeft verbleven (stuk 4A, gehoorverslag CGVS 15/12/2010, p. 2-3, 9). Later verklaarde verzoeker echter dat hij na de moord op zijn vrouw naar Podgorica (Montenegro) vluchtte en pas na 4 jaar zijn zoon in Tusla terugvond (stuk 4B, gehoorverslag CGVS 18/01/2011, p. 2-3). Aangezien deze tegenstrijdigheden geen betrekking hebben op kennisvragen maar op gebeurtenissen die verzoeker zelf heeft meegemaakt, kan zijn gebrek aan scholing of aan inzicht in tijd en ruimte bezwaarlijk als rechtvaardiging worden aanvaard.

2.5. Internationale bescherming kan slechts worden verkregen bij gebrek aan nationale bescherming. Enerzijds vloeit dit voort uit artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag) waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en dat vereist dat de asielzoeker de bescherming van zijn land niet kan, of uit hoofde van de vrees voor vervolging niet wil invoeren. Anderzijds bepaalt artikel 48/4 van de vreemdelingenwet dat voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus vereist is dat de asielzoeker zich niet onder de bescherming van zijn land van herkomst kan of, wegens het reële risico op ernstige schade wil stellen. Een asielzoeker moet alle lokaal aanwezige mogelijkheden tot bescherming uitputten of aannemelijk maken waarom hij hierop geen beroep deed. Verzoeker beweert in zijn verzoekschrift dat de politie in gebreke gebleven is om bescherming te bieden, terwijl uit het gehoorverslag blijkt dat hij nooit stappen heeft ondernomen om gerechtigheid te zoeken (stuk 4B, gehoorverslag CGVS 18/01/2010, p. 3). Bovendien brengt verzoeker niets in tegen de pertinente overwegingen uit de bestreden beslissing op grond van de objectieve gegevens die aan het administratief dossier werden toegevoegd waaruit blijkt dat de in Kosovo aanwezige nationale en internationale autoriteiten een toereikende bescherming bieden (stuk 10, Landeninformatie).

2.6. Er werd geen schending van artikel 48/3 of 48/4 van de vreemdelingenwet aangetoond.

Het enig middel is ongegrond.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van de artikelen 1, A(2) van het Vluchtelingenverdrag en 48/3 van de vreemdelingenwet, of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend en elf door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

F. TAMBORIJN